

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/28/2024
Identifikačné číslo spisu:	5120010482
Dátum vydania rozhodnutia:	04.06.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5120010482.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci obvineného Ľ. D., pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 4. júna 2024 v Bratislave, o dovolaní obvineného Ľ. D. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 24. augusta 2023, sp. zn. 3To/46/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ľ. D. odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) zo 17. januára 2023, sp. zn. 22T/44/2020, bol obvinený Ľ. D. uznaný za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 17. januára 2019 v čase približne o 20:30 hod. na E. A. na sídlisku G. v Ž., v blízkosti základnej školy, v prítomnosti D. D. a O. Z. na jednej strane a i A. X. a Z. D. na druhej strane, fyzicky napadol P. A. takým spôsobom, že ho chytil rukami okolo jeho tela a rúk, ktoré mu držal zovreté pri tele a zvalil ho na zem na chrbát a následne mu zahryzol do pravého ucha a odhryzol mu tretinu pravej ušnice v jej hornej časti a najmenej dvakrát ho udrel päťou do nosa, čím svojím konaním poškodenému P. A. spôsobil zohyzďujúce zranenie - traumatickú amputáciu hornej tretiny pravej ušnice.

Prvostupňový súd uložil obvinenému podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. k) Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd zaradil obvineného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozhodujúc o odvolaniach prokurátora a obvineného Ľ. D. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu uznesením z 24. augusta 2023, sp. zn. 3To/46/2023, odvolania prokurátora a obvineného podľa § 319 ods. 1 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený Ľ. D. dovolanie elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom 11. decembra 2023 prostredníctvom obhajcu JUDr. Ivana Hubku, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Nakoľko bol JUDr. Ivan Hubka k 31. decembru 2023 vyčiarknutý zo zoznamu advokátov na vlastnú žiadosť, obvinenému bola ustanovená nová obhajkyňa JUDr. Oľga Hadbábna, prostredníctvom ktorej obvinený dovolanie doplnil o podanie doručené prvostupňovému súdu 3. apríla 2024.

Podané dovolanie odôvodnil obvinený tým, že rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli realizované zákonným spôsobom. Takéto porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou znamená porušenie zásady rovnosti strán konania, nestrannosti súdu a práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa obvineného prokurátorka neuniesla dôkazné bremeno a v konaní nepreukázala úmysel obvineného spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví. Obvinený ďalej namietal nesprávny procesný postup súdu pri vykonaní dôkazov, pretože výsluchom znalca MUDr. K. došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Sudca takýmto postupom porušil zásadu nestrannosti, kontradiktórnosti konania a iné, keď bezdôvodne vykonal výsluch znalca, ktorým sám zisťoval možné podmienky a okolnosti, ako mohlo dôjsť k úrazu poškodeného. Je potrebné zdôrazniť, že povinnosť zisťovať skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, už dlho majú len orgány činné v trestnom konaní, nie súd. V zmysle § 10 ods. 1 Trestného poriadku sa za orgány činné v trestnom konaní považujú len policajť a prokurátor. Súd nie je začlenený medzi orgány činné v trestnom konaní. Úloha súdu v trestnom konaní je determinovaná v § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Dokazovanie je úlohou strán, nie súdu. Povinnosťou súdu je objektívne a nestranne rozhodovať.

Otázky položené pri výsluchu obvineného nesmerovali k preukazovaniu mechanizmu vzniku zranenia, úmyslu, motívu, cieľa, ale mali bežný dokumentačný charakter o čase, spôsobe zápasu, mieste úderu a boli zamerané na odstraňovanie nepodstatných rozporov. Rozpory vznikli medzi súčasnou výpoveďou a výpoveďou z prípravného konania, ktorú obvinený nečítal a ani mu nebola prečítaná po skončení výsluchu. Otázky položené pri výsluchu poškodeného A., svedka Z., svedkyne D., svedka X., svedka D. ml. nepreukázali úmyselné ublíženie na zdraví, práve naopak, poukazovali na neúmyselné konanie zo strany obvineného. Prokurátorka neuniesla dôkazné bremeno o úmyselnom spôsobení ťažkej ujmy na zdraví. Vina obvineného nebola dokázaná jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností až do výsluchu znalca MUDr. K., PhD. súdom, ktorý takýmto konaním zasiahol do konradiktórneho procesu, a porušil zásadu rovnosti strán. Súd znalcovi položil 5 otázok, ktorými vykonal nezákonný dôkaz o hypotetickom spáchaní skutku úmyselným konaním. Nie je predsa úlohou súdu vstupovať do dokazovania. Obvinený považuje takýto postup súdu za porušenie zásady rovnosti strán, ako aj porušenie zásady nezávislosti súdu, pretože súd aktívne vystupoval na strane prokurátorky pri dokazovaní zavineného konania obvineného.

Z uvedených dôvodov sa obvinený domáhal preskúmania dôkazu - výsluchu znalca, ktorý výrazne ovplyvnil konanie v neprospech obvineného, pretože bez jeho výsluchu by nedošlo k vydaniu odsudzujúceho rozsudku. Záver súdu o vine musí byť založený na jednoznačných a nespochybniteľných

dôkazoch zabezpečených orgánmi činnými v trestnom konaní, a nie je možné vydať odsudzujúce rozhodnutie len na základe domnienok o priebehu skutku založených na pravdepodobnosti. Súd mal v tomto prípade aplikovať zásadu *in dubio pro reo*, nakoľko sú tu výrazné pochybnosti o priebehu spáchania skutku tak, ako uvádza prokuratúra.

V doplnení dovolania obvinený opätovne uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Nedostatok v dôkaznej situácii bol nahradený nezákonným postupom súdu v snahe vyplniť medzeru v reťazi dôkazov tak, aby bol v konečnom výsledku záver súdu o vine obvineného logický a presvedčivý. Z dôkazov nevyplynulo, že obvinený zaútočil na poškodeného v úmysle ublížiť mu ani to, že ho v tomto úmysle pohrýzol. Obvinený už počas konania poukazoval na osobu poškodeného, ktorý bol v čase incidentu podmienenčne prepustený z výkonu trestu, keď vykonával trest odňatia slobody uložený za násilnú trestnú činnosť. Opakovane sa dopúšťal násilného konania. Poškodený má byť momentálne vo väzbe a je podozrivý z násilného útoku na ženu, ktorú mal odzadu dobodáť nožom. Je nutné opätovne prehodnotiť a posúdiť dôkazy, ktoré preukazujú to, kto s uvedeným útokom začal. Obvinený tvrdí, že s útokom začal poškodený, ktorý obvineného udrel, na čo obvinený začal krváčať a v snahe zabrániť mu v ďalšom útoku sa začali pasovať a následne spadli na zem, kde bol obvinený opakovane udieraný svedkom Z. zozadu do hlavy. Pravdivosť svojho tvrdenia sa pokúsil dokázať aj návrhom na doplnenie dokazovania o prehratie kamerových záznamov z viacerých kamier, ktoré sú v mieste konfliktu nainštalované. Tento návrh bol zamietnutý. Obvinený si je vedomý skutočnosti, že jeho doterajší život nebol príkladný, avšak register priestupkov, z ktorého vychádzal súd (42 priestupkov) nie je pravdivý a nezodpovedá skutočnosti.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu a vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa vyjadrila aj prokurátorka Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej aj „prokurátorka“), ktorá uviedla, že po vykonaní výsluchu znalca prokurátorkou, ktorá jeho výsluch navrhla, pokračoval vo výsluchu znalca obvinený a jeho obhajca. Následne boli znalcovi položené doplňujúce otázky obvineným a prokurátorkou a v závere výsluchu položil znalcovi niekoľko otázok aj samosudca. Prokurátorka upriamila pozornosť na to, že obvinený predmetnú námietku uplatnil už v podanom odvolaní, pričom odvolací súd ju vyhodnotil ako neopodstatnenú a uviedla, že Trestný poriadok umožňuje sudcovi klásať otázky vypočúvaným osobám, a to aj znalcom, pokiaľ je sudca presvedčený o potrebe takéhoto postupu v záujme náležitého zistenia skutkového stavu. Tak ako strany konania môže znalcovi klásať otázky aj sudca. Námietky týkajúce sa správnosti hodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania súdmi obidvoch stupňov nemôžu byť podľa zákona predmetom preskúmania dovolacím súdom. Dovolanie obvineného prokurátorka označila za obchádzanie zákona, ktorý taxatívne vypočítava dôvody dovolania, pričom nesúhlasila ani s tvrdením, že kladenie otázok znalcovi súdom je porušením kontradiktórneho konania.

Obvinený tvrdí, že neodhryzol ucho poškodenému pri páde na zem, ale až neskôr, údajne v dôsledku úderov do hlavy obvineného zo strany svedka O. Z.. Údery zozadu by však podľa znalca museli byť vedené veľmi veľkou intenzitou, aby spôsobili odhryznutie ušnice, tak aby bola v perách obžalovaného. Uvedené tvrdenia obvineného teda nevyplývajú z výsledkov vykonaného dokazovania. Obvinený nebol na ošetrovaní, mal utrpieť len monokel na oku a tržnú ranu na pere. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania je preto jediný logický záver ten, že obvinený silným zahryznutím do ucha poškodeného počas zápasu s poškodeným na zemi mu jednoducho príslušnú časť ucha úmyselne odhryzol v rámci útoku vedeného voči poškodenému, ktorý bezdôvodne sám začal a po spôsobení zranenia poškodenému z miesta následne ušiel.

S poukazom na uvedené prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku (§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom, a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Jednotlivé dovolacie dôvody (§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku), ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inšanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (primerane napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 67/2018, 4 Tdo 17/2019, 4 Tdo 23/2019, 5 Tdo 85/2017, 5 Tdo 7/2020).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Nemožno ním napadnúť spôsob hodnotenia dôkazu súdom, keďže nesprávne hodnotenie dôkazu možno napraviť v odvolacom konaní, nie však v konaní o dovolaní. Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou

voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Možno opakovane podotknúť, že podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku dôkazy v každom prípade hodnotí súd a prípadný nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov zo strany procesných strán nezakladá žiaden dovolací dôvod.

V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti pripomenúť, že Trestný poriadok výslovne ustanovuje, že súd a orgány činné v trestnom konaní môžu brať do úvahy len dôkazy, ktoré boli získané zákonným spôsobom. Z § 119 ods. 3 Trestného poriadku vyplýva, že dôkazným prostriedkom je procesný úkon, pomocou ktorého orgán činný v trestnom konaní alebo súd získava poznatky dôležité na objasnenie veci. Dôkazom je priamy poznatok alebo výsledok činnosti orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu, ktorý získal pomocou dôkazného prostriedku a slúži na objasnenie skutočností, ktoré sú predmetom dokazovania. Podmienkou, aby dôkazom mohlo byť naozaj „všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci“, je, aby išlo o dôkazy získané zákonným spôsobom. Za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov v zmysle § 119 ods. 3 Trestného poriadku treba podľa judikatúry považovať jednak splnenie formálnych (procesných) podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu, a jednak splnenie materiálnych (obsahových) podmienok, t. j. aby úkon, použitý dôkazný prostriedok na vykonanie, resp. získanie dôkazu bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť (primerane pozri R 38/2003-I, ZSP 74/2006).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (primerane pozri R 24/2020-I).

Dovolateľ naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku odôvodnil najmä nezákonnosťou výsluchu znalca doc. MUDr. Juraja Váňu, PhD., vykonaného na hlavnom pojednávaní 30. júna 2022 a to v časti, v ktorej znalcovi kládol otázky samosudca. Zároveň namietal spôsob hodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania súdmi oboch stupňov, s ktorých závermi sa nestotožňuje, ako aj nepreukázanie úmyslu obvineného spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví.

Dovolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na § 2 ods. 11 veta prvá Trestného poriadku, podľa ktorého súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl.

Podľa § 2 ods. 18 Trestného poriadku konanie pred súdom je ústne, výnimky ustanovuje tento zákon. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravidla ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala.

Dôležité dôkazy potrebné na rozhodnutie vo veci má súd právo vykonať aj v prípade, keď strany takýto dôkaz nenavrhl, teda z vlastnej iniciatívy. Dôkazy, ktoré strany nenavrhl a nevykonali, súd obstará a vykoná spravidla vtedy, keď existujú pozitívne náznaky, že môžu byť prínosom k objasneniu podstatných okolností. Základnou myšlienkou tejto zásady vyjadrenej v § 2 ods. 11 Trestného poriadku je, že súdy sa nesmú uspokojiť len so zistením pravdepodobnosti. Kontradiktornosť vyjadrená v § 2 ods. 18 Trestného poriadku sa považuje za všeobecný právny princíp, ktorý by mal ovládať každé súdne konanie. Jeho podstatou je konfrontácia dvoch strán, z ktorých každá musí mať možnosť vyjadriť sa, popierať návrhy, argumenty a dôkazy druhej strany a navrhovať vlastné. Princíp kontradiktornosti sa uplatňuje najmä v štádiu konania pred súdom a je upravený v § 2 ods. 18 Trestného poriadku, podľa ktorého dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obvineného, svedkov, znalcov či poškodeného spravidla ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala. Podľa princípu kontradiktornosti má potom právo protivýsluchu strana, ktorá síce dôkaz nenavrhl, no má právo ho tiež

vykonať, a tým preveriť jeho hodnovernosť. Súdu je tiež ponechané právo aktívneho vstupu do dokazovania na hlavnom pojednávaní, a preto má súd právo klásť otázky, ak to považuje za nevyhnutné z dôvodu zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Z uvedeného vyplýva, že postupu súdu, ktorý na hlavnom pojednávaní 30. júna 2022, po tom čo bol znalec doc. MUDr. O. K., PhD. vypočutý prokurátorkou a obhajcom obvineného, mu položil celkovo 5 otázok, nemožno nič vytknúť. Otázky položené znalcovi považoval súd za dôležité na objasnenie okolností úmyslu obvineného. Možnosť súdu klásť znalcovi otázky je vyjadrená v základných zásadách trestného konania uvedených v § 2 ods. 11 a § 2 ods. 18 Trestného poriadku. Vstup súdu do dokazovania na hlavnom pojednávaní bol vykonaný za účelom náležitého zistenia skutkového stavu. S poukazom na uvedené dôvody je zrejmé, že námietky obvineného sú nedôvodné, a dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nebol naplnený.

Čo sa týka dovolateľom namietaného postupu orgánov činných v trestnom konaní, a to, že mu nebola prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania po skončení výsluchu (ako osobe s ťažkým zdravotným postihnutím - praktická slepota), najvyšší súd uvádza, že zo zápisnice o výsluchu obvineného z 12. septembra 2019 a následne z 23. januára 2020 vyplýva, že na konci oboch zápisníc je uvedené „po hlasitom prečítaní zápisnice vyšetrovateľom obvinený vyhlasuje, že jej obsah je v súlade s jeho výpoveďou, a preto nežiada jej opravu ani doplnenie“. Z uvedeného je zrejmé, že obe zápisnice boli obvinenému potom čo boli spísané, nahlas prečítané a s ich obsahom obvinený súhlasil, čo potvrdil svojím podpisom.

Obvinený ďalej namietal spôsob hodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania súdmi oboch stupňov, s ktorých závermi sa nestotožňuje, ako aj údajné nepreukázanie úmyslu obvineného spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví. Najvyšší súd uvádza, že podstatou týchto námietok dovolateľ zachádza k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K týmto námietkam obvineného najvyšší súd poukazuje na stanovisko svojho trestnoprávneho kolégia, sp. zn. Tpj 39/2010, prijaté 14. júna 2010, uverejnené v Zbierke pod č. 3, roč. 2011, v zmysle ktorého „Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.“ Vychádzajúc z citovaného stanoviska je potrebné uviesť, že prieskum obvineným uplatnených dovolacích námietok vzťahujúcich sa k preukazovaniu subjektívnej stránky trestného činu v rozsahu posudzovania správnosti a úplnosti skutkových záverov je pri dovolaní podanom obvineným vylúčené.

Zo skutkovej vety rozsudku prvostupňového súdu je zrejmé, že obvinený na mieste verejnosti prístupnom napadol poškodeného tak, že ho zvalil na zem a následne mu zahryzol do pravého ucha a odhryzol mu tretinu pravej ušnice v jej hornej časti, a najmenej dvakrát ho udel päšťou do nosa, čím poškodenému spôsobil zohyďujúce zranenie. Vychádzajúc zo skutkovej vety bolo konanie obvineného súdmi oboch stupňov správne právne kvalifikované.

Najvyšší súd sa preto plne stotožňuje so záverom krajského súdu, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že „prvostupňový súd postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorých zmyslom je náležité zistenie skutkového stavu a možnosť uplatnenia práv obvineného na obhajobu, pričom vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na jeho rozhodnutie. V odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd podrobne vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a

o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia. Aj podľa názoru krajského súdu výsledky vykonaného dokazovania vyznievajú v danom prípade jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochyb možno vyvodit' bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Taktiež, pokiaľ ide o kvalifikáciu skutku, aj podľa názoru krajského súdu obžalovaný svojim konaním naplnil znaky skutkovej podstaty zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.“

Na základe vyššie uvedených záverov najvyšší súd v posudzovanej veci zistil, že dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného L. D. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.